

ВѢСТНИКЪ НА ВТОРА АРМИЯ

Ръкописи и писма се изпращатъ чрезъ полковитѣ кореспонденти до Редакцията въ Щаба на 2. Армия.

СФИНКСЪ

Това е положението на Япония в този моментъ. Оскъднитѣ свѣти, които идатъ отъ нея, макаръ нейната загадъчна поза и дълбока замисли. Печатътъ на съобщения и вратове отъ връме на не се опитва да разбули завѣтъ отъ каменното лице на този сфинксъ, за който се знае само, че той се готви усилено за зимния день.

Дали днешния японски министъръ на външнитѣ работи Баронъ Мотоно, дългогодишенъ посланикъ на Русия, е добръ нейтъ познавачъ, мисли да използва днешнитѣ затруднения на тая страна за исторически разширения въ извѣстни Сибирь, или той ловкъ взематъ чертае другъ планъ, то ще бѣдне утрѣ прѣдъ свѣтъ свойствената на японци измисленостъ?

Сфинксътъ се готви и мълчи. По откъслечнитѣ извѣстия на военни вѣсти и държавници, по литературата, писана напослѣтъ по въпроса за аспирацията на великоокеанската империя, би могло да се отгатва замисъла на сфинкса.

Собственото положение, което заематъ държавата въ европейската война, участнето въ тая послѣдната война и досегашнитѣ откази на Япония да вземе активно участие въ европейскитѣ театри, да вземе материалъ за разсѣждане въ случаю евентуалноститѣ, които могатъ да дойдатъ отъ тая страна, не могатъ въ отгавтъ на английскитѣ угрози къмъ Русия, заявиха, нито сѣ мислили, нито мислятъ да оставятъ тая страна и съ това да позволятъ на нейното намѣрение.

Официално опровержение не е дадено, едва ли крие обратна Япония къмъ фронта, има ошествени вече военни цѣли и нада ли тя ще се за въ бждеще да си отдрогъ отзадъ си. Руската армия въ Великия океанъ за избѣгната и, едва ли, причини ще заставятъ тая армия да се впусне по тая

посога, когато я чака на друга страна нейния утрѣшенъ врагъ и най-близъкъ конкурентъ.

Думата е за Америка. Едва ли Уйлсонъ съ своитѣ извѣстия, които се редятъ, като на кинематографическа лента, ще успѣе да увлѣче и заблуди Баронъ Мотоно. Каквъ разумъ би имало за Америка въ това, да се въоръжава отъ главата до петитѣ, за да смазва Германия и Австрия, които най-малко бъркатъ на нейнитѣ стремления и задачи?

Положението на война между Япония и Америка, макаръ и не обявено, то си сществува. И ако японцитѣ влѣзоха въ европейската война, тѣ направиха това, за да вкаратъ и Америка въ нея, като отъ началото заеха очаквателно положение. И сега, когато сѣ вързани ржцѣтъ на всички европейци, които въ друго врѣме биха бъркали и усложнили японо американския конфликтъ, едва ли Япония ще намѣри по-благоприятенъ моментъ да свърши съ своя въоръжавающъ се конкурентъ, при перспективи по благоприятни за себе си.

Сфинксътъ не гледа къмъ Европа, — тамъ не сѣ интереситѣ му. Той гледа прѣзъ Филипинитѣ на Америка, съ която дѣли мегданъ за економическо влияние и за това съ основание трѣбва да прѣдполагаме, че окото му е отправено къмъ тамъ. Тѣй че старото прѣдположение, какво европейския пожаръ ще се угаси въ водитѣ на Великия океанъ, може скоро да се оправдае.

БЪКАНЪНЪ НА РАБОТА.

Английскитѣ посланикъ въ Петроградъ приелъ прѣдставителитѣ на руската преса. Той заявилъ, че се ползува отъ случая да апелира къмъ оная руска демокрация, която излага прѣднамѣрено криво английската политика. Като увѣрилъ прѣдставителитѣ на пресата въ съчувствието на Англия къмъ руския народъ, който билъ изтощенъ отъ голѣмитѣ жертви на войната и отъ неизбѣжитѣ послѣдци на революцията, посланикътъ продължилъ: „Ние не се срдимъ и не е и върху военнитѣ цѣли и условията

стина твърдѣнието, че сме обмислили нѣкакви наказателни и принудителни мѣрки срѣщу Русия, въ случай че тя склучи сепаративенъ миръ. Фактътъ, че свѣтътъ на народнитѣ комисари е започналъ прѣговори съ неприятеля, прѣди да се свѣщае съ съюзницитѣ, е нарушение на съглашението отъ септ. мврий 1914. г., за което ние съ право се оплакваме. Ние не можемъ да се съгласимъ и за моментъ съ твърдѣнието, че склученитѣ съ автократичното правителство договори нѣматъ никакви задължителни сили за демокрацията, понеже, усвоенъ веднажъ този принципъ, съ това ще се подкопае стабилността на всички интернационални съглашения. Но ако отхвърляме това, ние не желаемъ да заставимъ единъ сѣюзникъ, който не желае повече да се бие, противъ волята му, да върши това. Английското правителство желае сщщо тѣй както руската демокрация единъ демократиченъ миръ. Но свѣтътъ на комисаритѣ се заблуждава, ако вѣрва, че той може да осигури мира съ това, като се склучи веднага примирие, а общото споразумѣние да се остави за по-подирѣ. Въ противоположностъ на това, съюзницитѣ желаятъ да се постигне изпървомъ съгласие въ цѣлитѣ и тогазъ да се пристъпятъ къмъ примирieto. До сега отъ нито германски държавникъ не е казано нито дума, отъ което да се вижда, че идеалитѣ на руската демокрация се сподѣлятъ отъ германския кайзеръ или отъ германското правителство. Прѣговоритѣ за примирие се водятъ съ германската автократия, а не съ германския народъ. Възможно ли е, што германскитѣ кайзеръ, убѣденъ вече, че руската армия като бойна сила не сществува, да подпише единъ траенъ демократиченъ миръ, Такава опита новъ дипломатически какъвто желае рускиятъ народъ? Макаръ и съюзницитѣ да не могатъ да изпратятъ никакъвъ прѣдставителъ за прѣговоритѣ за примирие, то тѣ сѣ готви, шомъ като се образува правителство, което да бжде изразъ на общата воля на цѣлия руски народъ, да се свѣщаватъ съ това правителство

за единъ справедливъ и траенъ миръ. До тогава тѣ ефикасно ще помагатъ на Русия, като задържатъ гражданитѣ германски армии на тѣхнитѣ фронтове.

Той посочилъ слѣдъ това на искреното желание на англичанитѣ да помогнатъ на Русия въ тежитѣ часове, шо тя прѣживѣва и пита дали и Русия питае сщщитѣ чувства къмъ Англия. Фактъ било, че не се минавало день, когато пресата на сегашното правителство да не отправа остри нападки къмъ Англия. Човѣкъ би могаль да повѣрва, какво Англия, а не Германия е рускиятъ неприятелъ, че Англия била прѣдизвикала войната съ своитѣ капиталистични и империалистични цѣли и че тя е отговорна за сегашното проливане на кръвъ.

Слѣдъ това посланикътъ продължилъ: „Нѣмаме ли право да претендираме да бждемъ третираны като приятели, а не да бждемъ изложени на улични нападки? Ленинъ ни е поставилъ на по-ниско стѣпало и отъ турцитѣ, на които иска да прѣдаде Армения. Положето на английскитѣ поданици не е завидно. Тѣ сѣ прѣдметъ на нападки и на тѣхъ се гледа съ недоовѣрие. Но за това нѣма никакво основание, даже и да бжде прѣстѣпление да се защищава една страна отъ клеветитѣ на германскитѣ агенти.

Накрай той прѣдупрѣждава, че опитътъ да се подбутне Англия къмъ вътрѣшни вълнения не ще успѣе. Напротивъ това е причина, та английскитѣ народъ да се сплоти повече около сегашното правителство рѣшено да продължи войната до край.

Английското правителство въ лицето на своя прѣдставителъ, вижда се, не е изоставило намѣрението си да влияе на събитията въ Русия. Та опита новъ дипломатически похватъ на въздѣйствиe. Бѣканънъ прави всичко възможно, да остане на поста си, съ вѣра чрезъ днешната гражданска война въ тая страна да измѣсти колелото на историческата необходимостъ.

Близкото бждеще ще ни покаже, до кодко тия намѣрения ще се осществятъ.

ВѢСТНИКЪ НА ВТОРА АРМИЯ

РЪКОПИСИ ИЗПРАЩАЙТЕ НАПРАВО ВЪ РЕДАКЦИЯТА ПРИ ШАБА НА 2. АРМИЯ.

ЛОЙДЪ ДЖОРДЖЪ.

ПОСЛЕДНИ НАДЕЖДИ.

Именитият английски държавник и министър е прозвнелъ новата рѣчь, която е прѣдметъ на живи коментарии въ цѣлия свѣтовен печатъ. Самъ германскитъ Канцлеръ е счелъ за нужно да даде рѣчьката си на тая рѣчь, да я смѣтне като отговоръ на днешното английско правителство — върху папската нота. Самата рѣчь, която изомилствува, не както другъ път, съ невъздържани думи и изрази, които свидетелствуватъ за крайното разражение, въ което е попадналъ английскитъ диктаторъ, не казва нищо повече отъ това, което до сега е казвано. Съ една друга разлика отъ по-раншните му рѣчи, пропити съ увѣренность и надежди, сегашната му рѣчь издава вече колебания и страхъ.

Лойдъ Джорджъ все повече и повече, ведно съ своите политически приятели, добива сходство съ държавникъ мѣже при Георгъ III, както забѣлзва Neue Freie Presse, съ характернитѣ имъ черти: слѣпа страсть къмъ разрушение, непримиримостъ, жажда за кръвъ и присмѣхъ на всѣкакъв разумъ.

И наистина, каква картина рисува Лойдъ Джорджъ за Съглашението съ своята сегашна рѣчь? Русия е на път да се оттегли отъ войната, Италия разбита, френската демокрация, както той острожно казва, е прѣдоставена сама на себе си, силно разкодебана, тогава, когато, по самитѣ пакъ негови думи, Централнитѣ сили сж въ положение да изтеглятъ отъ руския фронтъ стотици хиляди войници, за да нападнатъ западнитѣ сили. И на тая прѣдпоставка, прѣдъ която всѣки другъ би си ъложилъ смирение и би потърсилъ безкрѣвния път за ликвидация, Лойдъ Джорджъ иска отъ Англия да принесе нови жертви, да увеличи ефективитѣ на армията си, да ограничи разхода на необходимитѣ продукти, до като дойдатъ американцитѣ въ Франция да се спаси блещето на свѣта.

Самъ министрътъ не крие, че Съглашението прѣживява часове, които

не му обѣщаватъ много щастие, съ това издава присжия на англичанина хладенъ разсѣдъкъ върху фактитѣ; но веднага, сѣкашъ, уязвенъ отъ жилото на тая истина, той захваща старата пѣсенъ за борба и побѣди, почва страстно да клейми противника, защото не е въ положение да го побѣди.

Повече отъ 3 години Англия все говори за побѣдата, която и до сега не може да постигне. Заявяваше се, че тая побѣда е математически доказана за 1917. г. И сега, когато е ясно, че математиката бѣше въ лоша услуга на Съглашението, пита се, защо умниятъ Лойдъ Джорджъ, на необикновенната личностъ на който сѣ дължи най-големата безкрѣвна социална революция въ модерна Англия, иска продължаването на войната? Той признава това съ достатъчна откровеностъ, като заявява, че ако войната не се води до край, подобръ било да не се започва. Той фанатизирано иска войната, безъ огледъ на всичко, въ името на оная цѣль, която си е поставила Англия при почването ѝ.

Лойдъ Джорджъ, както добръ бѣлжи мѣрдавания австрийски вѣстникъ, си играе безогледно съ опасноститѣ на погрома. Той усмива всичко, което иска да помири свѣта, което води мира, усигурява общечитието на народитѣ и арбитражнитѣ сѣдилища. Безъ побѣда всичко това той счита за комедия.

И ако Уйлсонъ не бѣше психологическа загадка, отдавна трѣбваше да прѣкъсне сношенията си съ тоя държавникъ, който стѣпка съ крака миналогодишното желание на Америка.

Слѣдъ писмото на Лансдоуна, което издава тежкитѣ опасности, въ които се намира цѣлото Съглашение, при наличността на противрѣчия съ Асквитъ и Уйлсона, при днешното състояние на работитѣ по фронтонетъ и въ отдалѣнитѣ държави, позоваване къмъ мечъ отъ страна на Лойдъ Джорджъ звучи като пѣсенъта на лебеда.

Голѣмитѣ побѣди при Изонцо и Таглиаменто, дѣто италианцитѣ оставиха въ рѣцѣтѣ на своя противникъ 300,000 плѣнници и 2,500 орджия, безъ да се говори за неизчислитѣ загуби въ убити, ранени и материали, се считатъ отъ приятелския на Съглашението печатъ, като „хрема“, която слѣдъ нѣколко седмици щѣла да прѣмине. Нѣма съмнѣние, че ако италианската армия, която по изразу на Журналъ де Женевъ, е хремава, бѣде оставена при условия на лѣкуване, може да бѣде слѣдъ време излѣкувана, но всичкиятъ въпросъ е — дали събитията на утрѣшния день не готвятъ на тая хремава армия нова и по-отра простуда! Нейното болезнено състояние е всецѣло въ рѣцѣтѣ на събитията, които ще станатъ утрѣ въ Русия, — въ голѣма зависимостъ отъ интимнитѣ намѣрения на Япония и Америка и отъ волята на австрогерманското главно командуване.

Възъ отъ това логиката на досегашнитѣ факти отъ войната е, че слѣдъ съкрушителнитѣ удари по фронтонетъ слѣдватъ събития вътрѣ въ държавитѣ.

Както въ Англия и Франция, най-вече въ Италия, вътрѣшното

равновѣсие е неустойчиво. Това вече се рисува нагледно отъ цѣль редъ факти.

Всички погледи трепетно сж обърнати къмъ Брестъ-Литовскъ, и само една надежда крѣпн неустойчивото равновѣсие на неприятелскитѣ кабинети — шайковецѣта една контра-революция, която да унищожи дѣлото въ Брестъ-Литовскъ.

Ако би даже станало подобно нѣщо, то едва ли това ще измѣни ходѣтъ на работитѣ. Досегашнитѣ събития въ Русия измѣниха до толкова военното и политическо положение въ полза на Съюза, че Съглашението трѣбва да търси нови и бързи сръдства, съ които да възстанови нарушеното вече равновѣсие. Такива сръдства оставатъ все старитѣ и трудноподвижнитѣ сили — Америка и Япония.

Логиката на досегашнитѣ факти дава малко основания да се прѣдполага, кѣкво тия двѣ сили, които подклаждаха до сега огъня да се грѣятъ, ще отидатъ сами да се хвърлятъ да горятъ въ него.

Но това е тя, надеждата, на нашитѣ врагове и тя единичка още крѣпн неустойчивото равновѣсие на тѣхнитѣ войнственни кабинети.

во ще стане тогава съ теорията, че западниятъ фронтъ е единственото рѣшающъ?

Опитътъ доказва невъзможността да се пробие фронта при дефанзивната система. Загубата на извѣстно число войници води, наистина, до изчерпване силитѣ, но това важи и за двамата воюващи. Това би било единъ лошъ комплиментъ за нашия генералъ шабъ, който приема, че тази метода е последната дума на стратегията.

Истината е, че „западната школа“ имаше шансъ, обаче не ѝ се удаде да приложи тая стратегия. Прѣчицката на сѣръ Дугласъ Хенгъ е била невѣрна, когато прѣз февруарий казваше: „Азъ вѣрвамъ, че настоящата година ще бѣде рѣ-

ИЗЪ ЧУЖДИЯ ПЕЧАТЪ.

Надѣватъ се пакъ на Сърбия.

Английскитъ „Съдней Таймсъ“ въ статията си „Нашата стратегия“, пише:

Военниятъ струдникъ на това седмично издание, майоръ Давидъ Девисъ, не скрива недоволството и разочарованието въ Англия отъ стратегията на английския главнокомандующъ Дугласъ Хенгъ.

Естествено, пише той, Германия възнамѣрява да създаде една велика военна дѣжава отъ Балтиското море до Персийския заливъ и очевидно, за да осуетимъ тоя планъ, ние трѣба да възстановимъ не само Белгия, но и Сърбия. Какъ

ВѢСТНИКЪ НА ВТОРА АРМИЯ

РЪКОПИСИ ИЗПРАЩАЙТЕ НАПРАВО ВЪ РЕДАКЦИЈАТА ПРИ ШАБА НА 2. АРМИЯ.

Wir senden herzliche Begrüßung und unsere Glückwünsche anlässlich des Weihnachtsfestes, das unsere Kriegsgenossen von den verbündeten Armeen, der deutschen und österreich-ungarischen, feiern:

НАШИТЪ ЦѢЛИ.

Тъ сж за всѣкого отъ насъ извѣстни. Нашиятъ неприятелъ и тѣ години. Не веднѣжъ вече въ сани държави на тия наши неприятели се издигнаха, прѣзъ периода на войната, неподкупни и смѣли масове въ защита на нашата справедлива кауза. Имената на Братя Букстонъ, Милоковъ, Буске сж на ринца извѣстни. Тѣхнитъ пропити сж разумъ и правда думи прозвучаха срѣдъ грохота на топовнитъ гърмежи на Солунскиятъ фронтъ и азобнитъ инспирации на печата, като обвинителенъ актъ срѣшу тия, които проповѣдваха унищожаването на малкия, но храбръ и честенъ народъ на Балканитъ; на тоя народъ, който сж безпримѣрни усилия и сжкли човѣшки добродѣтели се принуди, въ тая безподобна война, да приеме ржавицата на съдбата и да отстоява дѣлото на своето съществување сж послѣднитъ си сили.

Къмъ поменатитъ по-горѣ имена, трѣбва да поменемъ и започнемъ името и на Луи Леже.

Той въ разгара на най-голтмото ожесточение на Франция къмъ насъ, възлѣзе съ съчинението си: „Les luttes seculaires des germains et des Slaves“ въ което се провиква:

„Цѣлостта на България излиза известни излази на Бяло море и ладнението на Македония, страна чисто българска... Сърбитъ съ своето изневѣрване на договора си отъ 1912. г., прѣдизвикаха втората балканска война. За тази война ние, французитъ, днесъ носимъ полсалициитъ... Който познава основно балканскитъ работи, ще се съгласи, че сърбитъ направиха голѣма грѣшка, като искаха да посърбятъ Македония.“

Това пише французскиятъ ученъ Луи Леже, демократическата съвѣсть, на който е останала жива и незабвната отъ худитъ и клеветитъ, съ

които, сърби и гърци, се опитаха да покриятъ името ни прѣдъ вѣншиятъ свѣтъ.

Тая година сжщиятъ поднесе новъ литературенъ трудъ на свѣта, въ който отдѣля наново мѣсто за истината. Въ него той пише: *„Македония, въпреки противорѣчивитъ твърдения на сърби и гърци, е населена приблизително изцѣло съ българи. Гръцкитъ и сръбски претенции не могатъ да взематъ връхъ надъ точно установенитъ факти отъ независимитъ етнографи, като Лежанъ, Кипертъ, Риттихъ, Григоровичъ, Хилферихъ, Макензи и пр.“*

За честъ ва нашиятъ неприятел, които отвориша война на България, безъ да търсятъ истински морални оправдания за това, истината си пробива пътъ въ самитъ тѣхъ. Думитъ на Леже, Буске и т. н. ше разжсатъ паяжината на интригитъ и заблудженията, въ които попадна голѣма частъ отъ обществото на тия далечни за насъ врагове и чистотата на нашитъ военни цѣли ше блѣсне и прѣдъ тѣхъ тѣя, както грѣй тѣя и прѣдъ нашитъ очи.

Тѣ ше разбератъ, че идеята за обединението, която е сгрѣвала българина въ цѣли вѣкове отъ мжки, е била дѣйствително въпросъ за неговото съществување; че той въ името на нея чѣрта чѣрдавъ кръсть отъ Дунава до Бялото-море и отъ Марица до Дриъ. И че цѣлитъ, за които извади той своя мечъ нѣматъ нищо общо съ грабежъ на чуждото.

И тогава, може би, мвюзина, които стоятъ поразени прѣдъ величнето, съ което се прояви тоя български войникъ, ще разбератъ магическата сила, която упражнява дѣйствително чистата цѣль, ще си обяснятъ тайната на българската несломима упоритостъ и непобѣдимостъ.

ПРѢГОВОРИТЪ ЗА МИРЪ ЗАПОЧНАТИ.

Въ послѣдно врѣме на източния фронтъ станаха събития отъ голѣмо историческо значение: между прѣдставителитъ на Русия и Четворния съюзъ се постигна първоначално еспоразумѣние за прѣкрътаване на военнитъ дѣйствия, което бързо се послѣдва отъ подписание на условията за примирие и отъ прѣговори за миръ, които сж вече започнати.

Благодарение на скептицизма, който, слѣдъ нетрайнитъ първоначални илюзии за бързо свършване на войната, завладя и продължава още да терроризира душитъ, ние, като че ли, не оцѣнихме достатъчно голѣмото значение на онава, което става и което при взаимно довѣрие и уважение поврѣща бързо Русия и държавитъ и народитъ отъ Четворния съюзъ къмъ състоянието на миръ, къмъ единение въ името на еднакво ползуване отъ материалнитъ и културни блага, къмъ еднакво взаимно уважение на правото за самоопрѣдѣлени и свободната воля на народитъ, които прѣговарятъ.

До започването на днешната голѣма война, безъ да се гледа на противорѣчијата отъ ступаствено-държавенъ характеръ, между отдѣлнитъ народи и държави, народитъ засилваха взаимнитъ си връзки, а държавитъ, държайки смѣтка за нуждитъ и духа на врѣмето, правѣха, видимо, всичко за да поддържатъ и разширяватъ тия връзки. Човѣчеството живѣеше — тѣя да се каже — въ зодията на общението и единението.

Наистина, поменатитъ вътрѣшни противорѣчия въ специалнитъ интереси на отдѣлнитъ народи и държави караха послѣднитъ да се стремятъ да използватъ за себе си изгодитъ отъ това общение и да организиратъ гласно и негласно своята вътрѣшна мощъ, своята военна сила, за да могатъ, въ случай на нужда, да защитятъ съ силата на оржикето своитъ интереси и права.

При всичко това народитъ и държавитъ засилваха денъ изъ денъ своитъ връзки, общението ставаше все по-близко, все по-широ-

ко. Защото нуждата отъ тия връзки, наложителността на това общение бѣха твърдѣ голѣми, защото... това бѣше една историческа необходимостъ!

При тия условия избухна днешната война. Вътрѣшнитъ противорѣчия между народитъ и държавитъ бѣха се изострили дотамъ, че единъ нагледъ малък поводъ стигаше, за да накара народитъ и държавитъ да се нахвърлятъ съ ожесточение единъ върху другъ. А съ избухването на войната рухна изграденото съ такава любовъ и мжка общение между народитъ. Появи се ожесточение, появиха се: политическата интрига, измамата, изнудата, моралния и материаленъ тероръ; забравиха се всички международни права и задължения. Държавитъ отъ Съглашението използваша всички срдства за да спечелятъ останалитъ непричастни въ войната народи, като не се стѣсниха да посѣгнатъ даже на свободната воля и правото за самоопрѣдѣлени на народитъ. Така се намѣсиха въ войната: Италия, Ромъния, Португалия и най-послѣ Гърция.

Но тъкмо, когато ожесточението, самозабравата — безъ да се гледа на прѣдложенијата и готовността за миръ отъ наша страна — достигнаха най-високата си точка, Русия прояви силна и рѣшителна воля за миръ. Слѣдъ като благодарение на усилията на Съглашението, което опита подъ редъ увещанията, заплашванията, политическата интрига и др., тая воля биде прѣчупена нѣколко пкти, тѣя всѣ пакъ надѣля на края... прѣдставителитъ на Русия се срѣгнаха съ пълномощницитъ на държавитъ отъ Централния Съюзъ и подписаха примирieto.

Ний имаме прѣдъ себе си текста на сключеното примирие въ всичкитъ му точки и подробности. Четенето му радва душата, пробужда надежда, съживява вѣрата въ бързо поврѣщане къмъ състоянието на миръ. То се явява като откровение, което възвѣстява поврѣщане къмъ състоянието до войната, състояние на общение между

ВѢСТНИКЪ НА ВТОРА АРМИЯ

РЪКОПИСИ ИЗПРАЩАЙТЕ НАПРАВО ВЪ РЕДАКЦИЯТА ПРИ ЩАБА НА 2. АРМИЯ.

ПРѢДЪ ПРАГА НА НОВАТА ГОДИНА.

Старата година си отива, идва новата година.

Ние не можемъ въ единъ такъвъ денъ да се не объриемъ напредъ, да огледаме изминатия пътъ и да си въспометаме миналото да си въспометаме бъдещето.

Изтеклата 1917. година отнася се въ вѣчността скъпи спомени за войната на армията и народа. Имемъ и дати, цѣла планина отъ подвизи и успѣхи, — които ще красятъ името на тая година върху неглинѣните страници на историята, — сега ние гледаме прѣдъ обрѣднатия ни напредъ и радоватъ го съ своето, вън отъ всѣкакъвъ споръ, величие.

Днесъ, когато стоимъ прѣдъ прага на новата 1918. година, ние оставаме задъ насъ цѣлъ рѣдъ неоспорими факти, които съставляватъ актива на съюзното оръжие и дипломатия прѣзъ изтеклата година.

Старата година ни завѣщава едно военно и политическо положение много по-благоприятно отъ това на 1916. година. Единъ отъ главнитѣ факти напоследъкъ сж прѣговоритѣ, които ставатъ въ Брестъ-Литовскъ — между държавитѣ на Централнитѣ сили и Русия, прѣговори, които сж влѣзли вече въ рѣшителната си фаза.

Въ последното сѣздание на конференцията сж направени декларации, както отъ едната, тъй и отъ другата страна, декларация, която съставляватъ крайгълнитѣ дѣла на бъдещето здание на мира. Делегатитѣ на Съюза сж дали нова възможностъ на руситѣ да опитатъ отъ една страна, истинно ли сж биле тѣхнитѣ съюзници, които отричатъ, че водятъ войната съ завоевателни цѣли, а отъ друга страна, да направятъ ново въздѣйствие върху разумътъ и съвѣститѣ на западнитѣ демокрации, да ги подканятъ къмъ опомняне и да ги подканятъ къмъ опомняне и самостоятелностъ. Въпрѣки досегашното си военно положение и благоприятни изгледи за нови побѣди на бойнитѣ театри, слѣдъ като фактически стоятъ вече съ отвързани рѣжцѣ на Истокъ, Централнитѣ сили

манifestираха вече по най официаленъ начинъ своята воля за миръ, като дойдоха до крайнитѣ прѣдѣли на възможната отсѣчливостъ, при която да бжде гарантирана истинската за тѣхъ цѣль на войната: свободата и независимостта на народитѣ и тѣхното право да се самоопредѣлятъ.

Тая декларация на Съюза тура правителствата на Съглашенieto прѣдъ ново сѣдбоносно изпитание. Определенъ е срокъ отъ 10 дни — до 4 Януарий — прѣдложенъ отъ делегатитѣ на Русия и приетъ отъ делегатитѣ на Съюза, въ който срокъ да се даде послѣдни възможностъ на воюващитѣ народи и съглашенски правителства да прѣтеглятъ фактитѣ, като отдѣлятъ отъ тѣхъ илиюзитѣ, фалша и прѣдположенията и да взематъ послѣднo рѣшение за войната и мира, прѣдъ категоричното изявление на досегашнитѣ имъ най-мощень съюзникъ, че слѣдъ тоя срокъ прѣговоритѣ за миръ ще продължатъ при всички обстоятелства. Какъвъ ефектъ ще произведатъ тия безрезервни изявления отъ Брестъ-Литовскъ въ лагера на неукротимитѣ искатели на побѣди, ще ни покажатъ близкитѣ дни. Най-очакваното прѣдположение е — че отговоритѣ на съглашенскитѣ правителства ще бжде отрицателенъ. Както е било до сега, печатътъ, който е въ плѣвъ на правителствата, ще се помъжи да обясни всичко което иде отъ Брестъ-Литовскъ, като дѣло на узурпаторитѣ-болшевики, а думитѣ на графъ Чернина и другитѣ делегати отъ Съюза, като интрига за миръ на истощенитѣ и изплашени отъ утрѣшитѣ побѣди на Съглашенieto Централни сили.

Както и да е, още въ първитѣ дни на новата година ще се разкриятъ перспективитѣ на бъдещето. Обаче мирътъ съ Русия трѣбва да се счита обезпеченъ отъ самото положение, въ което се намира тая страна.

Дали тоя миръ ще бжде близкото прѣдсловие на общия миръ, нѣма какъво да гадаемъ.

Фактитѣ, които ни оставя старата година, трѣбва да ни вдъхватъ въ достатѣчна степенъ увѣреностъ въ това, че войната отива къмъ свой край и че тя е безвъвратно изгубена за нашитѣ врагове. Сжществуватъ вече всички признаци, е въ кризата си и нека се надѣ-

ваме, че още въ първитѣ свои мѣсеци 1918. г. ще донесе съ прѣговоритѣ на дипломатитѣ или съ дѣйствително на засилената военна мощъ на Съюза миръ на човѣчеството.

Съ това благопожелание нека си честитимъ взаимно новата година.

РАВНОСМѢТКА ЗА 1917. ГОДИНА.

Годината 1917. изгича. Налага се, да си дадемъ смѣтка за постигнатото прѣзъ тая година чрѣзъ заружнитѣ усилия на нашитѣ войски и народи.

И тая година нашитѣ противници започнаха съ шумни и голѣми закани и надежди — много по-шумни и по-голѣми отъ по-рано. Тя трѣбваше да имъ донесе крайната побѣда — голѣмата и рѣшителна побѣда! Наистина, тѣ винаги оповѣстваха, че държатъ тая побѣда въ рѣкитѣ си; но сега — прѣзъ 1917. година тѣ трѣбваше да я грабнатъ, неспрѣменно да я грабнатъ! Дѣло и упорито се готвиха тѣ за тая побѣда прѣзъ 1917. година и вѣрваха, че ще я иматъ. И наистина, слѣдъ като струпаха грамадни небивали маси хора, муниции и технически срдѣства, тѣ се готвѣха вече да прѣлприематъ своята рѣшителна офанзива, да пробиятъ на всѣка цѣна западния фронтъ, да прѣвърнатъ войната отъ позиционна въ подвижна, да отвоюватъ Белгия и сѣверна Франция и да застрашатъ непосредствено Германия. Но, тъкмо когато тая шумно и зловредно оповѣстена офанзива трѣбваше да започне, настѣпи първата изненада, дѣрвото разочарование — гениалното стратегическо отстъпление на Хинденбурга. Но офанзивата все пакъ трѣбваше да започне и започна. Първиятѣ удари огнаха, дѣйствително, тукъ-тамъ, най-прѣднитѣ и прѣдни очертания на Хинденбурговата линия, но цѣлата линия остана здрава и непоколебима. Последваха нови и все нови удари, които струваха на нашитѣ противници грамадни расходи въ хора, муниции и технически срдѣ-

ства безъ, обаче, да измѣнятъ сжщественно положението на западния фронтъ. Накрай, голѣмата офанзива на нашитѣ противници, безъ да се гледа на грамаднитѣ жертви, слѣдъ като постигна само частични мѣстни успѣхи, безъ общо стратегическо значение, завърши съ поражението при Камбре — най-голѣмото поражение, постигнало английската армия прѣзъ цѣлата война!

Слѣдъ първитѣ неуспѣхи на офанзивата на западния фронтъ нашитѣ противници отъ Съглашенieto изнудиха войскитѣ на революционна Русия да започнатъ офанзива на източния фронтъ. Но и тукъ, слѣдъ едно малко и врѣмено огъвание на Хинденбурговитѣ динии, офанзивата на нашитѣ противници не само че бѣше спрѣна, но сами нашитѣ съюзници прѣминаха въ мощна контра-офанзива, резултатитѣ на която сж добри известни: отвоюване на цѣла Буковина и Галиция, заемаването на Рига заедно съ залива и островитѣ, които владѣятъ и пазятъ входа му, завладѣването на прѣдмостовото укрѣпление при Якобсдаль и сжключаванто на примирие и започване на прѣговори за миръ съ Русия!

Слѣдъ неуспѣха на офанзивата на източния фронтъ, Англия и Франция, изгубили вѣрата да пробиятъ само съ собственитѣ си сили западния фронтъ, успѣха да подмачатъ, най-послѣ, и прѣдпазливия Кадорна. Но и офанзивата на италиянския фронтъ, слѣдъ малки първоначални успѣхи отъ мѣстенъ характеръ, биде спрѣна отъ храбритѣ войски на нашитѣ съюз-

ници. Нѣщо повече даже. Слѣдъ отбиванieto на първѣтъ ударѣ на англо-френския фронтъ, успѣшното и побѣдносно настѣпление на источния и нанесенитѣ рѣшителни, удари тукъ войскитѣ на нашитѣ съюзници повѣдоха мощна и грандиозна офанзива срѣщу италианцитѣ, на които нанесоха почти катастрофално поражение: италианцитѣ, изгубили вѣра и надежда въ собственитѣ си сили, поискана и трѣбаше да получатъ подкрѣпления отъ своитѣ съюзници.

Все въ сѣщото врѣме, за да подобрятъ своето военно положение и избѣгнатъ, нова надвиснала застрашително надъ тѣхъ катастрофа, на нашия македонски фронтъ, съглашенитѣ посегнаха на върховното право на грѣцкия народъ за самоопредѣляние, детронираха закония краля на Грѣция и въведоха насилнически въ владение и упражняване на най-върховната властъ Вензелоса безъ, обаче, и до сега да могатъ да принудятъ грѣцкия народъ да пролива кръвта на своитѣ синове за чужди нему завоевателни цѣли. И на тоя фронтъ храбритѣ наши войски стоятъ рѣшително и непоколебимо на мѣстата си, готови, ако стане чужда, да дадатъ нови уроци на неканенитѣ пришлицѣ чужденци.

Накжсо, резултатитѣ отъ дѣйствиата по фронтонетѣ могатъ да се характеризиратъ и прѣзъ 1917. съ думитѣ на Хинденбурга: „Гдѣто стоимѣ отстояхме, гдѣто се бихме побѣдихме!“

Благодарение на непоколебимото отстояване и побѣдоноснитѣ боеве 1917. година ни дойде пакъ голѣми успѣхи и придобивки. Така прѣзъ тая година Съюзътъ взе 440000 плѣнници съ 4000 ордия до най-голѣмитѣ калибри, завоюва 47000 квадратни километра земя (всичко отъ началото на войната 368000 квадратни километра) и потопа до началото на декемврий 9,196000 бруто регистаръ-тона! Срѣщу тия голѣми придобивки противницитѣ ни заедно съ страте-

гически отстъпването въ Франция и Белгия, едва успѣха, срѣщу цѣлната на грамадни загуби и жертви да отвоюватъ на европейския воененъ театъръ нѣколко стотинъ квадратни километра, по рано загубена територия, да взематъ нѣколко десетки хиляди плѣнници и да постигнатъ на второстепенния азиатски воененъ театъръ локални успѣхи безъ, сѣщестасено значение за общото военно-стратегическо положение на главнитѣ европейски фронтонетѣ.

Равносмѣтката за общото политическо и вътрѣшното положение между и въ воюющитѣ държави ни дава резултати, достойни за голѣмитѣ и рѣшителни наши придобивки и побѣди на фронтонетѣ. Докато у насъ, въ странитѣ на Централния съюзъ между, народитѣ закрѣпна вѣрата въ благоприятно гавършване на започнатото праводѣло, а въ войскитѣ зрѣе побѣдоносния настѣпателенъ духъ и вѣрата въ крайната побѣда, между народитѣ на Съглашенитѣ настѣпиха вътрѣшни разногласия и разединения, които се усилватъ отъ день на день, като въ нѣкой отъ тѣхъ застрашаватъ да станатъ катастрофални.

Прѣди всичко, руската революция расклати не само вътрѣшното положение на единъ отъ най-силнитѣ съюзници на Съглашенитѣ, но се отрази неблагоприятно и върху устойчивостта на вътрѣшното положение и въ другитѣ страни на послѣдното. Първоначално ржководнитѣ кръгове на Съглашенитѣ посрѣщна съ упование и радостъ, завършения съ тѣхното участие прѣваратъ, като вѣрвахъ, че ще могатъ да използватъ по-пълно и сигурно революционнитѣ войски, отколкото войскитѣ на монархията за своитѣ цѣли. Но рускитѣ революционни маси искаха хлѣбъ и миръ. Навстина, при все това, Съглашенитѣ успѣхъ нѣколко пкти да прѣчупи волята за миръ на тия маси и да подмами революционитѣ войски да пролѣятъ още вед-

нѣкъ обилно кръвта си за неговитѣ завоевателни цѣли. Накрая обаче, волята на руския народъ за благоденствие и миръ надви и побѣди, слѣдъ склочено вече при мирѣ, се водятъ прѣговори за миръ съ добри изгледи за благополучно привършване. Така излизе изъ редонетѣ на Съглашенитѣ голѣма Русия върху необятнитѣ пространства и грамадния човѣшки материалъ, на които то гредеше самоувѣреността си и вѣрата въ крайната побѣда.

Все въ това врѣме Германия обяви безмилостната подводна война, която изненада и загрижи Съглашенитѣ, защото го завари неподготвено за успѣшна отбрана срѣщу подводницитѣ. За да се разбере значението на тоя факторъ, трѣбва да се напомяне, че, ако Съглашенитѣ градѣше вѣрата и надеждата си за бърза и рѣшителна побѣда надъ Централнитѣ сили, върху Русия, то не по-малко разчиташе за постигането на тая цѣль на своята надмощна флота. Подводницитѣ, обаче, разклатиха бърво вѣрата въ необятната морска мощъ на Съглашенитѣ и послѣдното, вмѣсто да прануди чрѣзъ гладъ Централнитѣ сили да капитулиратъ, само, благодарение на героичната борба на подводницитѣ, поладна въ една непрѣодолима блокада, която расклати сигурността на прѣхраната въ неговитѣ страни и разаруса вътрѣшното имъ положение.

Изгубило самоувѣреността си и разочаровано, Съглашенитѣ обърна очи къмъ Америка. Отъ Америка, навѣсила се демонстративно въ войнатата, се иска да се окървави въ нея, защото тя остава единствената надежда за Съглашенитѣ. Изявлениата които идатъ отъ Америка, обаче не сж твърдѣ утѣшителни за послѣдното. Въ тѣхъ се говори за вѣроятности. Най-послѣ, слѣдъ като Америка, както изглежда, маркирва и условно обѣща една по-активна намѣса въ войната и Съглашенитѣ се хвана за американ-

ската помощъ като за единствената спасителна сламка, на която се опира Япония съ жестъ, който изглежда, че не може да бъде твърдѣ утѣшителенъ за Съглашенитѣ.

Така ний приключоха 917 година и влизиме въ новата 1918 година съ голѣмъ активъ и още по-голѣми изгледи за нови успѣхи и благополученъ край — рѣшенъ миръ, готови за война и побѣда ако това ни се наложи отъ налителнитѣ противници.

Д-ръ Др. Гергеловъ.

ИЗЪ АНГЛИЙСКИЯ ПЕЧАТЪ

Английското мѣсечно списание English Review дава гласноста на слѣдното писмо, изпратено отъ главния редакторъ на „Остин Миниши“ и на „Токио Ниру Ниру“ — лондонско издание:

Неофициални постѣпки за прѣпацането въ Европа ни една Японска експедиционна армия не прави най-напрѣдъ Франция. Прѣмѣра послѣдватъ Италия и Англия. Понеже напоследѣкъ английскитѣ печатѣ заговори по тая въпросъ съ голѣмъ жаръ, утѣшавамъ се да кажа и азъ нѣколко думи, които безспорно отразяватъ мнѣнието на цѣлия Японски народъ.

На-първо мѣсто, Англия, извадена на Англо-Японския смѣлъ първа вкара Япония въ военската война подъ изричното условие, че нашитѣ военни дѣйствиа ще се ограничатъ само въ Далекото Изтокъ и то само въ Японското море. Япония се съгласи и доброволно изтегли мечъ въ това съгласие обаче не бѣ буманно изпълнено, защото и Япония искаше да играе въ тази войноролата на Велика сила. Ето ма днесъ японската флота взема участие въ много океана. Извънъ срѣди въ Япония вилкитѣ въ тая неограничено и разпирѣтъ участие на японскитѣ морски сили е-

ЧЕСТИТА НОВА ГОДИНА.

Адено Константиновъ.

Веселихъ се и азъ заедно съ другитѣ, изпратихъ Старата, посрѣщнахъ Новата Година и най-сетитѣ, кажи-рѣчи, кадѣ съмване прибрахъ се въ жилията си, съ нѣколко лева въ жилетката. Подъ тежестта на благопожеланията и на обилнитѣ възлияния, заспахъ моментално. Едва ми три часа съмъ спалъ, когато едно силно почукване на вратата ме събуди. Отворихъ си очитѣ. Врѣмето прѣкрасно, като че пролѣтна сутринъ. На вратата пакъ: чукъ, чукъ, чукъ!

— Кой тамъ? — попитахъ съ не съвсѣмъ мелодиченъ гласъ.

— Дръжката на вратата скръца

и една фигура въ униформа подаде плахо главата си: „Честита Нова Година!“

— Благодаря. Какво има?

— Нищо — отговаря благопожелателя и безъ церемонии влиза въ стаята, пристѣпва до леглото ми и подава единъ карта, върху която прочетохъ думитѣ: „Честита Нова Година. — Отъ раздавача на простата кореспонденция едикой-си.“

— Я ми подайте жилетката отъ тамъ — казахъ азъ съ достойнство, но свѣтъ ми се зави веднага.

Раздавача хвана жилетката отъ долния край и всичкото ми богаст-

ство се изгърси на земята. Той се наведе и прибра монетитѣ.

— Какво има тамъ?

— Три лева и 25 стотинки.

— Вземи двата лева и другитѣ остави на масата — казахъ азъ важно, но самъ-си зная какво усилие ми струваше този тонъ.

— Сбогомъ. Бъ здраве.

— Ами сега? Всичко на всичко оставатъ ми единъ левъ и 25 стотинки. Па като ще се проточатъ сега: „на прѣпорѣчаната кореспонденция“, на телеграмитѣ, разни разсилни, коминари, дечурлига. Да не имъ дадешъ бакшишъ, ще помислятъ че си сѣкперникъ; да имъ кажешъ че нѣмашъ пари — нѣма да тѣ повѣрватъ: какъ е възможно, такъвъ важенъ господинъ да нѣма пари. А пъкъ трѣбва да се заварди и престижа Noblesse

oblige!... Боже мой, какво фишаво възпитание! Колко малко тѣцеславие.

— Чукъ, чукъ, чукъ!

— Кой е тамъ? — питахъ азъ съ гласъ на забаренъ прѣстѣпникъ.

— Азъ съмъ, господине, — кажда се нѣкой задъ вратата и влиза раздавача на телеграмитѣ, единъ прѣгнать отъ старини бѣлѣнякъ.

Бѣдникъ! Чукимъ азъ съмъ прѣтрупанъ съ богатства!

— Честита Нова Година!

— Благодаря. Я вижъ тамъ на масата има ли пари — казахъ азъ съ глухаво прѣсторенъ гласъ като че не зная за печалния обстоятелствъ отъ единъ левъ и 25 стотинки.

— Има само единъ левъ и го-логани.

калено „задължение“ спрѣмо
иницитъ, но най прѣдвидлив
и просвѣтени минали и на
сещи народни водачи, употре
бави голѣми усилия да убѣдятъ
народа, че е дългъ наложителенъ
за Япония да напредне всички сили
и чекори дѣна на побѣдата надъ
успѣния врагъ, който заплашва не
само Далечния Изтокъ, но и цѣлнитъ
свѣтъ. Како се вземе подъ внима
ние положението на Япония въ тая
вина, както отъ политическо, тъй
отъ икономическо гледище, лесно
да си дадемъ смѣтка колко трудъ
търбовало да бжде положенъ, за
да се спечели общественото ми
е за общата кауза.

Сега на въпроса: Би ли било
възможно да се убѣди японското
равнство и японскитъ народъ
изпратитъ войски въ Европа?
Отговаряме, да! Щомъ е въ
просъ за правда, за близка побѣда
за траенъ миръ, Япония нѣма
да се колебае, да се покаже въ
лучаю по-благоклонна къмъ об
щата кауза. Необходима ли е;
баче, нейната помощ? Ако е не
обходима, нека ни се каже ясно:
гдѣ и какъ можемъ да я изпрат
имъ? За да се прѣнесе по море
една петстотинъ хилядна армия на
западния фронтъ, нуженъ е единъ
грамаденъ прѣвозенъ тонажъ. А
такъвъ имаме ли на рѣка? Япон
скитъ народъ не обича прѣзния
шумъ. Той мрази и полумѣрктѣ.
Тукъ ние сме изправени прѣдъ
една непродолжима мъчнотия, за
щото тонажътъ нуженъ, за прѣ
воза на тази армия, прѣвишава
два лѣти този на цѣлата японска
военна и търговска флота. Но не
бихме ли могли да изпратимъ тази
армия прѣзъ Русия? Да какъ
възможно—не! Би звучало довър
лѣно прѣкалено. Ала нека не се за
рава, че царска Русия, за да из
прати въ Манджурия 300,000 че
ловѣка, прѣзъ последната Руско
Японска война, употреби цѣла
съмнателесетъ мѣсеци. Друго. Какъ
би посрѣщналъ рускиятъ народъ
една такава есенуалностъ? Какво

значение би имало за негови
престижъ и за неговото честолобие не
отколѣшното Руско-Японско спора
румѣние? А като единъ отъ най-глав
нитъ съюзници, Русия кажете, за
Бога, изпълнила ли си е дълга
както трѣбва? Днешното нейно за
бъркано политическо и стопанст
вено положение не ѝ ли отнема
възможността да вземе по-ната
тъшно участие въ войната? А как
во да кажемъ за деморализацията,
която царува въ нейната армия?
Гдѣ ѝ сж орджията, гдѣ ѝ сж бой
нитъ припаси, гдѣ ѝ е облѣклото
и снаряжението? Съ деморализа
рана, изгладилъа и оголѣла армия
на война не се ходи. Руската ре
волюция избухна именно тогава,
когато руската армия можеше съ
сдѣйствието си да докара края
на войната. Сега Русия стои без
помощна прѣдъ общия врагъ.

А какво да кажемъ за италиан
скитъ разгромъ, прѣдизвиканъ отъ
слаби Австро-Германски сили? И не
можеше ли той да се избѣгне? Мо
жеше, но Англия и Франция се
оставиха да бждатъ изненадани.
Главната слабостъ на Съглашението
се крие въ факта, че въ него лип
сва еднофронтна стратегия, не са
мо въ военно, но и въ полити
ческо, дипломатическо и финан
сово отношение. Кѣсно, много
късно, избухнаха французитъ съ
своя шумъ за общо команду
ване. За удивление е гиганското
напрѣжение на Англия и Франция
въ тази война. Но и дагѣ дър
жави проявиха недостатѣци и слабо
сти, безъ да се каже нищо за тѣхнитъ
несполуки въ Дарданелитъ, Сърби
и Месопотамия и пр. Нанстина война
безъ несполуки не може, но прояви
ха ли и дагѣ държави еднаква
самоотверженостъ, било по отноше
ние на вътрѣшнитъ имъ неуреди
ци, било по онова на външитъ
имъ работи? Вижте какво става въ
Италия. Водимъ война за члѣв
ши права, за правда, за демокра
тизмъ, а не намираме въ себе си
достатъчно държавнически тактъ и
партийна доблѣсть, за да се поми

римъ еднакъ за винаги съ този
„Ирландски въпросъ“. Да уредишъ
този въпросъ сега, когато сждбата
на Британската Империя е турена
на изпитание, би значило да имашъ
на разположение още 300,000
человѣка готови да лѣятъ свѣ
тата кръвь, да бждатъ хвърле
ни срѣщу общиятъ врагъ, въ
единъ най критически моментъ отъ
общечеловѣческата история. А въ
просъ за Елзасъ и Лотарингия? Ва
зможно ли е да се туря той за осно
ва на днешната страшна война. Да
се поддържа такъвъ въпросъ, мимо
общата и върховна цѣль на вой
ната значи „да забивашъ ралото
прѣдъ воловетъ“. Липсата на по
широкъ мирогледъ, свещенна его
измъ, традиционнитъ прѣдраз
сждаци и подозрѣния—ето дѣ се
корени слабостта на Съглашението
то. Безъ това крайната цѣль на свѣ
товната борба би се постигнала.
Европа би се прѣустроила на ба
зата—Лигата на Народитъ—най
адрватна гаранция за единъ траенъ
миръ. Ирландскитъ въпросъ би из
чезналъ като мъгла прѣдъ изгрѣ
ващето слънце, руската подозри
телностъ къмъ Япония би тоже из
чезнала, възобновена Русия би кон
солидирала своето финансово по
ложение, и тогава Германия, раз
кавяна, би първа поискала да се
тури въпроса за миръ на зелената
маса и нуждата отъ Японски вой
ски би станала излишна.

ПОЛОЖЕНИЕТО. ВОЕННО.

На Италианския театръ. От
слабване на бойната дѣйностъ. Съоб
щаваше се за една италианска атака
срѣщу Монте Томба, която е из
точния упоренъ пунктъ на позицията
между Брента и Пиаве. Тая атака
е била отбита.

На Западния театръ. Една
германска дивизия е извършила
големо и успѣшно разузнаване срѣ
щу французитъ при Безонвю. Поч

ватъ да се проявяватъ яризници на
офанзивни намѣрени на герман
скитъ на тоя фронтъ.

На Македонския фронтъ нищо
особено.

На Добруджанския фронтъ:
Примирие.

ПОЛИТИЧЕСКО.

Царя за положението.

Виена, 25. дек.—(Кор-бюро).—
„Нойе Фрайе Прессе“ обнародва
думитъ казани отъ Негово Ве
личество Царя на Българитъ
прѣдъ будапещенския професоръ
Щраусъ. Царътъ е констати
ралъ, че военнитъ, материални
и морални сили на Централ
ния съюзъ сж днесъ, прѣзъ чет
въртата зима, по-непоклонни
отъ когато и да било.—Ако на
родитъ отъ неприятелскитъ
страни бльха достатъчно уве
домени, казалъ — Н. В. Царя,
идеята за всеобщъ миръ, която
се тая отъ дълго време у на
родитъ отъ Съглашението, би
се засилила още повече. Поло
жението въ България, както отъ
военна, тъй и отъ материална
и морална гледна точка, е из
въредно благоприятно. Бълга
рия се намире въ гчнчната, за да
ослѣществи най-важната точка
отъ програмата на Съглашени
ето, която цѣль е освобожде
ние на народитъ. Н. В. Царътъ е
спомнилъ за балканската война,
която тежеше най-много върху
България, и прибавилъ: „Въ на
стоящата война България, про
ври за кого е проливала кръвта
си прѣзъ прѣдшествуващитъ
войни. Ако е въпросъ за демо
крация, България се намира въ
счастливотъ положение, да се
приближава до държавното съ
вършенство, за което Съглаше
нието претендира да се бори.
Никой народъ не е по-демокра
тиченъ отъ Българския, никоя
конституция не отговаря на
демократическия духъ, както
българската“.

Оповѣсти се официално проче
ноя отъ министра прѣдседателя въ
Народното Сѣбрание прѣдложение
на руската делегация за миръ, как
то и отговора на делегациитъ на

А-ха! само! Значи ще бжде не
доволенъ отъ единъ левъ.
— Е че кой ще става сега. Взе
ми лева, азъ сетиъ, други лѣтъ...
— казахъ азъ сконфузенъ отъ дър
тата дѣжа. „Кой ще става сега!“
Чункимъ като става, че злато ще
нарина. Фалшиво, глупаво, ама на
иди изкоренявай слѣдитъ на изкъл
ченото възпитание.
Старика излѣзе. Азъ се прѣда
дохъ на философски размисълѣния.
Винаги, като остана безъ пари, азъ
се прѣдавамъ на философски раз
мисълѣния и тогава най-много се
усилва желанието ми да ошастлява
България и, ако е възможно, цѣл
ното човѣчество...
— Чукъ, чукъ, чукъ!
Ами сега? 25 стотинки! Азъ се
прѣсторихъ на заспавъ и (срамъ не
срамъ, ще ви се признае, нарочно

не ви се признае, за да накажа
самъ себе си за своята фалшивостъ)
познахъ да хъркамъ... Ребята!
да бѣхте чули какъ азъ хъркахъ!
Хърр... мърр... Че като ме за
гъделичка нѣщо по гърлото, че ка
то се изкикотихъ, ама какъ!
Залушихъ азъ устата си съ въз
гледничата, ама късно бѣше вече...
— Чукъ, чукъ, чукъ! — и съ
чукането звездно скръзна вратата
и нѣколко дѣца съ сурванкици на
хълтаха въ стаята ми... Въ този
сжчи мигъ отворитъ се другитъ
врата и слугата ми носи чай и
„Честита Нова година!“...
Азъ кипнахъ. (Я съмъ кипналъ,
я кой знай, ама какво ще прав
ишъ... Noblesse oblige!)...
— Какво се врѣте тука, бѣ!...
Защо пушашъ тия хлапета въ ста
ята ми?

— Азъ рекохъ чай...
— Чай! Какъвъ чай? Кой ти е
поръчалъ чай? Нали знаешъ че
спя още!
Азъ мухъ че се извѣрхте и
помислихъ, че...
— Мислишъ ти! Ти нищо не
мислишъ! Днесъ ли намѣри да ме
сърдишъ? — Ами вие какво тър
сите тука — извикахъ азъ, на
стрѣшатитъ дечурлига. — Хайде
внѣш! Защо ме будите безъ време...
Безъ време! Часа бѣше едина
десетъ. Слава Богу! Тази тактика
излѣзе сплълучлива. Дѣцата избѣга
ха и слугата изчезна, съ извинение
че ме е събудилъ.
Да остана повече въ стаята си
бѣше немислимо, защото рискувахъ
да се натъкна на нови неловкости
и да измислямъ нови фалшивости
за... съхранение на престижа...

Облѣкохъ се, взехъ останалитъ
25 стотинки и право въ кафенето.
Неуспѣхъ да седна, току единъ
отъ служителитъ се навее надъ
ухото ми:
— Какво обичате да земете?
— Чакъ сега я опрѣскахме! Кой
ме караше да влизамъ въ кафене
то? Съвѣмъ ми излѣзе изъ ума
тая пуста Нова Година.
— Благодаря, нищо не искамъ.
— Едно кафе, единъ чай, единъ
ликьоръ, — нарежда келнера съ
блазнително.
— Не! благодаря.
Оттегли се служителя (Ох-хъ!
Слава Богу!). . . и слѣдъ една ми
нута ми поднесе една ланичка,
вжтръ картички съ: „Честита Но
ва година. Отъ келнеритъ на ка
фене България“. Благодаримъ! Азъ
почнахъ ужъ разсѣяно да напип-

